

Camellia

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน

ไผ่กวนอิม แปล

N.Wata วา

8

天价齐妃

ทอดทิ้ง
ชายา
ผู้สูงศักดิ์

บทที่ 366 ทำใจไม่ได้

มู่เยียนมองมู่หรงจื่อเซวียนที่คืบคลานเข้ามาใกล้เจียบ ๆ
นางแอบกำหมัดแน่น ส่วนเขี้ยวเฟิงที่อยู่ตรงนั้นก็จ้องงับการ
กระทำของมู่หรงจื่อเซวียน

มู่หรงจื่อเซวียนในยามนี้ ไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว
ไม่ใช่หรงหรือ

หลังจากตื่นนอนจนกระทั่งไปอยู่ตรงหน้ามู่เยียน
มู่หรงจื่อเซวียนก็เงยหน้าขึ้น สบตา กับมู่เยียนด้วยรอยยิ้มลึกล้ำ
ใบหน้าของเขาซีดเซียว มีคราบเลือดที่มุมปาก ทำให้ดูน่า
สมเพชเหลือประมาณ

มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นด้วยสายตา
เย็นชา มองไปที่คราบเลือดเป็นทางบนหิมะที่มู่หรงจื่อเซวียน
คลานมา ได้ยินเสียงแหบพร่าของเขาที่พูดกับตน

“จำอะไรไม่ได้เลย เยี่ยมมาก” หัวใจของมู่เยียนกระตุก
อย่างรุนแรง

ด้วยความโศกเศร้าที่ไม่สามารถซ่อนไว้บนใบหน้า
มูหรงจื่อเซวียนพยายามอย่างเต็มที่ที่จะยกมุมปากขึ้น มองมา
ที่มูเยียนโดยไม่ละสายตา ความทรงจำจากทุกตอนผุดขึ้นใน
ใจของมูหรงจื่อเซวียนที่ละน้อย ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

มูหรงจื่อเซวียนรู้ดีว่าผู้ใด ว่าที่ทุกสิ่งกลายเป็นเช่นนั้น
ทั้งหมดล้วนเกิดจากเขา เพียงแต่...เพียงแต่ว่าตั้งแต่ทันทีที่เขา
ฆ่ามูถง เขาไม่มีสิทธิ์เลือกอีกต่อไปแล้ว

คำพูดสุดท้ายที่มูถงพูดก่อนตายมักจะก้องอยู่ในหูของ
มูหรงจื่อเซวียนอยู่เสมอ ถึงกับทำให้เขานอนหลับอย่างไม่สงบ
ในยามคำคืน

นางบอกว่า ในที่สุดนางก็รู้ว่าเหตุใดเขาถึงเอาชนะ
เขี่ยอี้เฟิงไม่ได้

นางบอกว่า หากนางมีชีวิตรูปกลับไป นางต้องเปิดเผย
หน้ากากอันจอมปลอมของเขา

นางบอกว่า ถึงแม้เราจะได้ครอบครองมู่เยียน แต่เราก็จะ
ได้ครอบครองเพียงระยะเวลาหนึ่ง ไม่มีวันได้ครอบครองตลอด
ชีวิตแน่นอน

มู่หรงจื่อเซวียนไม่อาจลืมคำพูดเหล่านี้ได้ และไม่อาจลืม
สีหน้าของมู่ถงยามมองมาที่เขา ยิ่งไม่อาจลืมความโกรธของ
ตัวเองเมื่อตอนที่ถูกมู่ถงกระตุ้น ไม่เคยมีผู้ใดดูถูกเขาอย่าง
โจ่งแจ่งเช่นนี้ และไม่เคยมีผู้ใดปฏิเสธความพยายามของเขา

เป็นเพราะความสุขชั่วขณะ หรือถูกกระตุ้นด้วยคำพูด
ของมู่ถงกันแน่ มู่หรงจื่อเซวียนไม่อาจเข้าใจหัวใจของตัวเองได้
นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเผลอฆ่าคนเพราะสูญเสียการควบคุม
มิหนำซ้ำ คนคนนั้นยังเป็นน้องสาวของมู่เยียน แต่เมื่อได้สติ
มู่ถงก็หมดลมหายใจไปแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา มู่หรงจื่อเซวียนตระหนักรู้ทุกอย่าง
ก้าวในใจของเขา อารมณ์ของเขาแข็งกร้าวขึ้น ความทะเยอ
ทะยานก็เพิ่มขึ้น ความคิดที่เขาไม่เคยมีมาก่อนก็เริ่มปรากฏขึ้น
ในใจ ความทะเยอทะยานเหล่านี้สนับสนุนเขา แต่ก็ทำให้เขา
กลัวที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านั้น เขาไม่ได้สิ่งที่ต้องการสัก
อย่าง แต่กลับสูญเสียมากขึ้นเรื่อยๆ เขาละทิ้งความหยิ่งทะนง

ในศักดิ์ศรี ละทิ้งคุณธรรม ละทิ้งทุกสิ่งที่เคยมี หากเขาหยุดเรื่องราวทั้งหมดนี้ มู่หรงจื่อเซวียนก็ไม้อู้้อีกต่อไปว่าเขาจะกลับไปทีใดได้อีก ทีใดเล่า ถึงจะเป็นที่พักพิงของเขา

แคว้นอีเซวียนเช่นนั้นหรือ นั่นคือพื้นที่ของเซี่ยอี้เฟิง แม้ที่นั้นจะมีครอบครัวของเขาอยู่ แม้จะมีทรัพย์สินที่สามารถทำให้เขาอยู่ได้อย่างสุขสบายไปตลอดชีวิตก็ตาม แต่เมื่อมีเซี่ยอี้เฟิงอยู่ที่นั่นเพียงวันเดียว มู่หรงจื่อเซวียนก็เข้าใจดีว่าตัวเองคงไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้แน่นอน

เขาไม่สามารถปกปิดข้อแซ่และท่องเทียวพเนจรไปทั่วยุทธภพตลอดชีวิต เขาไม่มีหัวใจที่เป็นอิสระและเรียบง่ายถึงเพียงนั้น วางแผนให้มู่เยียนมาถึงแคว้นซางหมิง และวางแผนให้มู่เยียนล้มทุกอย่าง เมื่อเห็นมู่เยียนมองเขาด้วยความสับสนงุนงง รอยยิ้มที่มุมปากของมู่หรงจื่อเซวียนก็ยิ่งลึกขึ้น

มู่หรงจื่อเซวียนลดศีรษะลง สอดมือเข้าในอกเสื้อในจับพลัน การกระทำของเขาทำให้มู่เยียนที่อยู่ข้างหน้าตื่นตัว และทำให้เซี่ยอี้เฟิงซึ่งอยู่ไม่ไกลพุ่งเข้าหาคนทั้งสองทันทีเช่นกัน

ก่อนที่มู่หรงจื่อเซวียนจะเคลื่อนไหวอย่างอื่น มู่เยียนก็หยิบอาวุธลับออกมาป้องกันตัว คอยคุมเชิงกับเขา เมื่อเห็นผงสีขาวในมือของมู่หรงจื่อเซวียน มู่เยียนก็ขยับร่างกายอย่างรวดเร็ว นางหันหลังให้มู่หรงจื่อเซวียน จากนั้นก็เตะเขาลงกับพื้นอย่างไร้ความปราณี

มู่เยียนกับเซี่ยอี้เฟิงที่ยืนเคียงข้างกันแปลงไอสังหารอันเย็นชาและเด็ดขาดออกมา มีดสั้นในมือพร้อมจู่โจมมู่หรงจื่อเซวียนที่อยู่ตรงหน้าได้ทุกเมื่อ แต่การกระทำของเซี่ยอี้เฟิง และความปรารถนาที่จะฆ่ามู่หรงจื่อเซวียน ดูเหมือนว่าจะแรงกล้ากว่ามู่เยียนมาก

เซี่ยอี้เฟิงไม่สนใจสายตาประหลาดใจของมู่เยียนที่มองมา เสียงที่นางโพล่งออกมาว่า “ไม่” เขาก็คว้ามีดสั้นจากมือของนางโดยที่นางไม่ทันตั้งตัว จากนั้นก้าวไปข้างหน้า กระชากตัวมู่หรงจื่อเซวียนที่นอนอยู่บนพื้นขึ้น ให้เผชิญหน้ากับเขาและมู่เยียน

แสงเย็นวาบผ่านดวงตาของเซี่ยอี้เฟิง เขาแสยะยิ้มเย็นชาขณะที่เชือดคอของมู่หรงจื่อเซวียนด้วยมีดสั้น เมื่อเห็นเลือดพุ่งกระฉูดออกมาจากคอของมู่หรงจื่อเซวียนเป็นสาย

เชยอีเฟิงก็ยิ้มอย่างชั่วร้ายและกล่าวว่า “คราวนี้ ข้าอยากรู้หนัก
เชยว ว่าเจ้าจะกลับมามีชีวิตหรือไม่”

นอนอยู่บนหิมะที่เย็นจัด มู่หรงจื่อเซวียนผู้ насоมเพช
รู้สึกว่ชีวิตของเขาหายไปทีละน้อย แต่รอยยิ้มบนใบหน้าของ
เขากลับกว้างขึ้นเรื่อย ๆ

ดวงตาของมู่หรงจื่อเซวียนจับจ้องไปที่ใบหน้าของ
มู่เยียน เขาพยายามที่จะยกแขนขึ้น ต้องการที่จะสัมผัสใบหน้า
ที่เขาไม่ได้มองดี ๆ มานาน

มู่หรงจื่อเซวียนมองคิ้วที่ขมวดเล็กน้อยของมู่เยียนที่ดู
เหมือนว่จะมีความโศกเศร้าที่ไม่อาจเลือนหายไปอย่างเงียบ ๆ
เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกพอใจเล็กน้อย ที่เห็นมู่เยียนผู้ที่มักจะมี
สีหน้าเฉยชาหรือเย็นชา กับทุกสิ่งแสดงอาการเช่นนั้นออกมา

แม้จะลืมหุทุกอย่างไปแล้ว แต่มู่เยียนก็ยังไม่สามารถละทิ้ง
ความจริงที่ว่เขากำลังจะตายได้ใช่หรือไม่

มู่หรงจื่อเซวียนหายใจแผ่วเบาด้วยความเจ็บปวด ใช้
เรียวแรงทั้งหมดที่มีมองมู่เยียนอย่างสงบ ก่อนจะกล่าวเสียงเบา
ว่ “ชาติหน้า ข้าหวังว่คนแรกที่เจ้าพบ...จะเป็นข้า”

มูเยียนร่างกายแข็งทื่อ นางยื่นหนึ่งพลาจ้องมองลงไปยัง มูหรงจื่อเซวียนที่อยู่ตรงหน้า ฟังเขาพยายามพูดคำที่ทำให้นาง รู้สึกหดหู่ใจอย่างมาก จู่ๆ ก็รู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถหยุดการ กระทำของเซียอี้เฟิงในตอนนี้

เหตุใดก่อนตายเขาถึงพูดเช่นนั้นกับนาง

มูเยียนอดไม่ได้ที่จะมองไปยังเซียอี้เฟิงที่อยู่ข้างๆ นาง อ้าริมฝีปากสีชาดเบาๆ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็กลืน คำพูดในใจของตัวเอง เมื่อเห็นสิ่งที่เซียอี้เฟิงกระทำต่อ มูหรงจื่อเซวียนเมื่อครู่ มูเยียนก็เดาได้ไม่ยากว่าความโกรธ เกลียดในใจของเขาที่มีต่อมูหรงจื่อเซวียนนั้นมากเพียงใด ด้วยเหตุนี้ หากถามเซียอี้เฟิงเกี่ยวกับเรื่องของมูหรงจื่อเซวียน ก็คงดูจะไร้เดียงสาเกินไป

เซียอี้เฟิงมองมูหรงจื่อเซวียนด้วยสายตาเย็นชา เมื่อสังเกตเห็นว่ามูเยียนมองมาที่เขา เขาก็ยื่นมือออกไปดึง มูเยียนเข้ามาในอ้อมแขน ก่อนจะพูดด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ไปกันเถิด”

ความรู้สึกบีบคั้นในอกทำให้มู่เยียนรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย ขณะที่เดินตามเข็มนาฬิกาและค่อยๆ ออกจากร่างของ มู่หรงจื่อเซวียน นางยังคงหันกลับไปมอง มองมู่หรงจื่อเซวียน ที่ห่างออกไปจากตัวเองมากขึ้นเรื่อยๆ

มู่หรงจื่อเซวียนซึ่งนอนจมกองเลือดยังคงขี้อ้อยู่ เขา สบตา กับมู่เยียนด้วยความพึงพอใจ แล้วจึงหลับตาลงช้าๆ เขากลับ กลัวว่าเขาจะทำใจไม่ได้ที่จะไม่ได้เห็นหน้ามู่เยียนอีก และทำใจไม่ได้ที่จะต้องจากโลกนี้ไป

ริมฝีปากของเขาขยับอย่างไร้สัมผัสเสียงเพื่อพูดอะไร บางอย่างกับมู่เยียน หลังจากที่มู่หรงจื่อเซวียนหัวเราะเบาๆ เขาก็เบือนหน้าไปอีกด้านอย่างอ่อนแรง รอคอยการมาถึงของความ ตายอย่างสงบ...

บทที่ 367 กลับแคว้น

เกล็ดหิมะหนา ๆ โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าสีเทาหม่น กระทบใบหน้าของมู่เยียนที่ยื่นหน้าออกไปรับลม นางหยุดชะงัก ก่อนจะจ้องไปที่มู่หรงจื่อเซวียนซึ่งนอนนิ่งอยู่ห่าง ๆ อย่างแน่วแน่ รู้สึกเหมือนบางอย่างในใจค่อย ๆ แตกสลายทีละนิดและจากนั้นก็สูญสิ้นไป

มู่เยียนไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่ามีอะไรหายไป แต่เมื่อเห็นมู่หรงจื่อเซวียนขยับริมฝีปากพูดประโยคนั้นกับตัวเองโดยไร้เสียง จู่ ๆ นางก็มีความคิดว่าไม่ต้องการให้เขาตาย

เขาบอกว่า เขารักนาง

คำพูดง่าย ๆ สามคำนั้นทำให้มู่เยียนอยากจะร้องไห้ออกมา

มู่เยียนไม่เคยขาดแคลนบุรุษที่เป็นฝ่ายแสดงความรักต่อนาง ไม่เคยขาดแคลนบุรุษที่พูดสามคำที่ชวนคลื่นเหียนนี้กับนาง แต่สำหรับมู่หรงจื่อเซวียนผู้นี้ สำหรับบุรุษผู้นี้ที่เสียชีวิต

อย่างอนาถในครั้งแรกที่พบกัน มู่เยียนกลับเกิดความรู้สึก
หวั่นไหวขึ้นมา

มู่เยียนยืนนิ่งงันอยู่ที่เดิม ค่อย ๆ เลื่อนสายตาจาก
มู่หรงจื่อเซวียนไปยังเชียวอี้เฟิง

“เป็นอะไรไป” เชียวอี้เฟิงมองมู่เยียนด้วยรอยยิ้มละไม
เขายกมือขึ้นปิดเกล็ดหิมะบนเส้นผมของมู่เยียนเบา ๆ ก่อนจะ
ถามตรง ๆ ว่า “ทำไมใจไม่ได้ที่เห็นเขาตายหรือ”

ความตรงไปตรงมาของเชียวอี้เฟิงทำให้มู่เยียนรู้สึก
รำคาญเล็กน้อย นางหันไปสบสายตากับเชียวอี้เฟิงด้วยสีหน้า
มึนตึน พุดด้วยกระแสเสียงเย็นชา

“สำหรับข้าที่จำอะไรไม่ได้ ข้าไม่ควรใส่ใจมู่หรงจื่อเซวียน
คนนั้น แต่ข้าก็ไม่ควรใส่ใจท่านเช่นกัน ไม่ใช่หรือ”

“แล้ว...” เชียวอี้เฟิงผงกศีรษะด้วยความสนใจ ยกแขนขึ้น
กอดอก บอกเป็นนัย ๆ ว่าให้มู่เยียนพูดต่อ

“ดังนั้น ข้าไม่จำเป็นต้องทำตามการบงการของท่าน”
หลังพูดจบ มู่เยียนก็ถอยหลังไปเงยบ ๆ แต่ผู้ใดจะล่วงรู้
เชี้ยอีเฟิงกลับไม่เปิดโอกาสให้นางได้ถอย

เชี้ยอีเฟิงเอื้อมมือไปจับแขนมู่เยียนอย่างแรง หยุดการ
เคลื่อนไหวของมู่เยียน แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ข้าคือฮองเต้ หากข้า
ต้องการให้เขาตาย เขาก็ต้องตาย ดังนั้นแม้แต่เยียนเออร์...
ก็ช่วยชีวิตเขาไว้ไม่ได้”

เชี้ยอีเฟิงดึงมู่เยียนเข้าสู่อ้อมแขนอย่างครอบครอง
บังคับให้นางไปที่รถม้าและผลักมู่เยียนเข้าไปด้านใน แล้วจึงหัน
กลับมา มองไปที่ถังเหยวกับฉีเฮียนฉู่ที่อยู่ข้างหน้า เชี้ยอีเฟิงส่ง
เสียงต่ำ “อย่าปล่อยให้นางคลาดสายตา หากมีอะไรเกิดขึ้น
กับนาง ข้าจะให้พวกเจ้าชดใช้ด้วยชีวิต”

เชี้ยอีเฟิงมองรถม้าเคลื่อนออกไปอย่างเชื่องช้า มุ่งหน้า
ไปยังแคว้นอีเซวียน เมื่อรถม้าผ่านร่างของมู่หรงจื่อเซวียน
ดวงตาของเชี้ยอีเฟิงก็ฉายแววมืดมนราวกับพยับเมฆ เมื่อ
มู่หรงจื่อเซวียนตาย อวินชิงชานจะไม่มีวันรำมือ หลังจากที่ได้กลับ
แคว้นแล้ว เกรงว่าจะต้องเสียเวลาและพลังงานไปกับตระกูล
มู่หรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้...

มู่เยียนเปิดม่านรถม้าออก มองฉากหิมะนอกหน้าต่าง
ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เมื่อประสาธสายตากับมู่หรงจื่อเซวียนที่
ลืมหูลงอย่างอ่อนแรงเมื่อได้ยินเสียงรถม้า นางก็รีบปิดหน้าต่าง
เพราะไม่อยากสบตากับเขาอีก

การปราณีสู่ผู้อื่นคือการโหดร้ายต่อตนเอง ไม่ควรมี
ความรู้สึกใดๆ กับผู้ใด นี่คือนิสัยที่มู่เยียนระมัดระวังในใจอยู่เสมอ

เพียงบุรุษผู้หนึ่งเท่านั้น ตายแล้วอย่างไร มุมปากยกขึ้น
อย่างดูหมิ่นตัวเอง มู่เยียนพึงรถม้าหลังตาลงผ่านคลาญอารมณ์
พยายามสยบคลื่นความวุ่นวายในใจ

มู่หรงจื่อเซวียนที่นอนอยู่บนพื้น ได้แต่มองตาปริบๆ ดู
ใบหน้าของมู่เยียนที่หายไปต่อหน้าต่อตา มองรถม้าเคลื่อนไป
ไกลขึ้นเรื่อยๆ ภาพจินตนาการในใจของเขาค่อยๆ มลายหายไป
มู่หรงจื่อเซวียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก คลื่นใจอย่างขมขื่น

เริ่มต้นจากการไม่รู้จักเขา ก็ให้จบลงด้วยการไม่รู้จักเขา
ช่างเป็นการจบที่สมบูรณ์แบบ

ยอมเป็นหยกเหล็กกลาญ ไม่ขอเป็นกระเบื้องสมบูรณ์
หากไม่รักเขา ก็อย่าจดจำเขาไว้เลย

น้ำตาจากหางตาของมู่หรงจื่อเซวียนไหลรินอย่างเจียบเจียบ ไหลรินมากขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่สามารถควบคุมได้ มองไปยังเชียอีเฟิงที่เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า เห็นเขาย่อตัวลงอย่างอาฆาต จากนั้นก็ยื่นมือมาที่คอของตัวเอง มู่หรงจื่อเซวียนก็รู้ทันทีว่าเขาหมดทางรอดแล้ว

เชียอีเฟิงใช้มือทั้งสองข้างบีบคอ มู่หรงจื่อเซวียน ขณะที่กำลังจะบิดคอเพื่อตัดปัญหา แต่นึกไม่ถึงว่ามู่หรงจื่อเซวียนจะพูดกับเขาว่า “ดีต่อนางให้มาก ๆ”

เชียอีเฟิงแค้นยี้ม ไม่สนใจที่จะตอบโต้เขา เมื่อได้ยินเสียงกระดูกคอของมู่หรงจื่อเซวียนหัก เชียอีเฟิงเช็ดเลือดที่มีอยู่ด้วยอาการของมู่หรงจื่อเซวียน จากนั้นก็กระโดดขึ้นหลังม้า และควบตะบึงหายไปโดยไม่เห็นฝุ่น

บนทุ่งหิมะกว้างสุดลูกหูลูกตา ร่างของมู่หรงจื่อเซวียนนอนอยู่ตรงนั้น คราบเลือดสีแดงรอบ ๆ ค่อย ๆ ปกคลุมไปด้วยเกล็ดหิมะที่ตกลงมา

ท้องฟ้ามืดครึ้ม เสียงลมหวีดหวิว หิมะเริ่มตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ และในไม่ช้าร่างของมู่หรงจื่อเซวียนก็จมลงใต้หิมะ

ก้อนใหญ่ ทำให้ไม่มีผู้ใดพบร่างของเขาก่อน ร่างกายอันเย็นเฉียบ
แทบไร้ลมหายใจของมูห์รงจือเซวียน เพียงนอนหายใจรวยริน
เจิบๆ ใต้หิมะ อย่างไรก็ตาม มุมปากของเขายังคงยกขึ้น
เล็กน้อย...

รถม้าวิ่งฝ่าหิมะไปอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนาน
เท่าใด และแล้วก็มาถึงชายแดนของแคว้นซางหมิง

เมื่อลืมตาขึ้น มู่เยียนรู้สึกว่ารถม้าจอดนิ่งอยู่ หลังไต่ยีน
ถึงเหยี่ยวพูดคุยกับคนอื่นที่ด่านนอกรถม้า รถม้าก็เคลื่อนไป
ข้างหน้าอีกครั้ง มู่เยียนบิดเนื้อตัวอย่างเกียจคร้าน จากนั้นนางก็
มองไปยังหลังเยียนเอ๋อร์ที่มองมาที่นาง ก่อนจะถามเบาๆ ว่า
“มีอะไรหรือ”

“ไม่มีอะไร” นางก้มหน้าลง ดวงตาของหลังเยียนเอ๋อร์
เป็นประกายไหววูบ ไม่รู้ว่าเหตุใดนางมักจะรู้สึกว่ามีบางอย่าง
ผิดปกติกับมู่เยียนในตอนนี แต่นางไม่สามารถบอกได้ว่าเป็น
อะไร

หลังจากออกจากแคว้นซางหมิง เดินทางไม่เท่าใดก็เข้าสู่
อาณาเขตของแคว้นอี่เซวียน รถม้าก็มาหยุดอยู่ที่โรงเตี๊ยม
แห่งหนึ่ง มู่เยียนเดินตามคนอื่นเข้าไปในห้องโดยไม่พูดไม่จา
และนั่งลงที่ข้างเตียงนางถอดชุดคลุมขนเพียงพอนอก
หันไปมองว่าพวกเขากำลังทำอะไร แต่ภาพที่เห็นทำให้มู่เยียน
สะดุ้งเฮือก

ชายชื่อโจวจื่อเขียนกำลังใช้มีดสั้นกรีดข้อมือตัวเอง และ
หยดเลือดลงในชามกระเบื้อง หลังได้เลือดเต็มชาม เขาก็ยืมและ
ส่งเลือดให้ถึงเหว่ย ซึ่งรับเลือดแล้วเดินไปที่โถะตัวหนึ่งแล้วเท
ลงในกระถางดอกไม้

ดอกไม้สีขาวเพียงดอกเดียวในกระถางค่อยๆ เปลี่ยนสี
หลังจากถูกรดด้วยเลือด แต่หลังจากที่ถึงเหว่ยเทเลือดรดจน
หมดชาม ดอกไม้สีขาวหม่นอ่อนดอกนั้นก็เติบโตสูงขึ้นเล็กน้อย และ
กลับเป็นสีขาวดังเดิม

มู่เยียนกัตรีมฝีปากล่าง สังเกตการเคลื่อนไหวและการ
แสดงออกของคนเหล่านั้นอย่างระมัดระวัง แต่ในใจก็แอบ
คาดเดาไปเรื่อยๆ

หลังพักอยู่ครู่หนึ่ง ถังเหว่ยก็ห้ามเลือดให้โจวจื่อเชียน และจัดยาให้เขา จากนั้นทุกคนก็ออกเดินทางโดยไม่หยุดพัก

นั่งอุดอู้อยู่ในรถม้าอีกหลายวัน ในตอนที่มู่เยียนกำลังจะทนไม่ไหว ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงที่หมาย

มู่เยียนขมวดคิ้ว มองไปยังวังหลวงที่อยู่ตรงหน้า ใจของนางค่อนข้างซับซ้อน ตลอดหลายวันมานี้นางพอจะรู้อะไรบางอย่างคร่าวๆ แล้ว ตัวตนของเซี่ยอี้เฟิงคือผู้ใด และตัวตนของนางคือผู้ใด เกิดอะไรขึ้นกันแน่ในช่วงนี้ แต่เมื่อเห็นวังหลวงอันงดงามเบื้องหน้าด้วยตาของตัวเอง ใจของมู่เยียนก็ว่างเปล่าอีกครั้ง

มู่เยียนยืนอยู่อย่างเงียบๆ มองไปยังผู้คนที่ออกมาทักทายตัวเองอย่างเงียบเชียบ เมื่อมู่โม่เหิงวิ่งเตาะเตาะไปหา มู่เยียน เงยหน้าขึ้นอย่างกระตือรือร้นต้องการให้นางกอดเขา มู่เยียนก็ก้าวถอยหลังโดยไม่ได้ตั้งใจ...

บทที่ 368 สู้กับตระกูลมู่หรง

มู่โม่เหิงมองมู่เยียนอย่างเสียใจ รู้สึกสับสนเนื่องจากการกระทำของมู่เยียนอยู่พักหนึ่ง มู่โม่เหิงเบะปากเหมือนพร้อมที่จะร้องไห้ ทำให้มู่เยียนที่อยู่ข้างหน้าเขาทำอะไรไม่ถูก ขณะเดียวกันก็ทำให้เฟิงร่วอู่ที่ยืนอยู่ไม่ไกลขมวดคิ้ว

เฟิงร่วอู่ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว โนมตัวไปกอดมู่โม่เหิง ลูบศีรษะเขาเบาๆ อย่างปลอบโยน จากนั้นเฟิงร่วอู่ก็หันไปมองมู่เยียนที่อยู่ข้างๆ อย่างสงสัย และถามด้วยเสียงกระซิบว่า “เยียนเออร์ เจ้าเป็นอะไรไป”

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง มู่เยียนก็ยิ้มอย่างสบายใจ ยักไหล่อย่างเฉยเมย เอ่ยสิ่งที่ทำให้ทุกคนตกใจ “ความจำเสื่อม”

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว มู่เยียนรู้ว่าตนไม่สามารถปกปิดเรื่องนี้ได้ ที่นี้มีคนมากมาย นางไม่สามารถรับมือกับทุกคนได้ นอกจากนี้ เชียอี่เฟิงก็รู้เรื่องความจำเสื่อมของนางแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีอะไรให้นางต้องกังวลอีก

เฟิงร่วอู่ก้มหน้าลง ครุ่นคิดด้วยสีหน้าจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็อุ้มมู่ไม่เหิงเดินไปข้างหน้ามู่เยียน และพูดเบาๆ ว่า “มากับข้า ข้ามีเรื่องจะถามเจ้า”

มู่เยียนเดินตามเฟิงร่วอู่เข้าไปในห้องห้องหนึ่งโดยไม่พูด ไม่จา ซึ่งสิ่งแรกที่นางเห็นคือเด็กหญิงหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูที่นอนนิ่งอยู่บนเตียง

เฟิงร่วอู่ นั่งอยู่บนเก้าอี้ มองมู่เยียนอย่างไม่ละสายตาสีไปที่มู่ไม่ซิบบนเตียง ก่อนจะกล่าวว่า “บุตรสาวของเจ้า”

“แล้วอย่างไร” คำพูดของเฟิงร่วอู่ทำให้มู่เยียนซึ่งมองมู่ไม่ซื่ออยู่ตลอดหันมามองนาง เมื่อมองไปยังสีหน้ามีดมนของเฟิงร่วอู่ มู่เยียนก็ยับยั้งและถามกลับ

“เจ้าต้องการจะพูดอะไรอีก”

ท่าทีที่ไม่แยแสของมู่เยียนทำให้เกิดแสงวาบไปทั่วจิตใจของเฟิงร่วอู่ นางหรีตาเล็กน้อย หลังจากที่สบตากับมู่เยียนครู่หนึ่ง นางก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกยุ่งยากใจ

จากความจำเสื่อมที่มู่เยียนกล่าวถึง หมายความว่านางลืมทุกอย่างที่นี่ หรือว่านางลืมทุกอย่างเกี่ยวกับชาติที่แล้วด้วย เฟิงร่วอู่แม้ริมฝีปากแล้วถามอย่างไม่แน่ใจ “ซาโดว์หรือ”

หลังจากที่เฟิงร่วอู่โพล่งชื่อนั้นออกมา สายตาของมู่เยียนก็ฉายแววอาฆาต นางมองไปที่เฟิงร่วอู่ด้วยดวงตามืดมน ถามด้วยกระแสเสียงชัดเจน “เจ้าเป็นใครกันแน่”

ปฏิกิริยาของมู่เยียน ทำให้เฟิงร่วอู่รู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เพราะหากมู่เยียนจำเรื่องเหล่านั้นไม่ได้ ผลที่ตามมาจะยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

ภายใต้สายตาที่จับจ้องมาของมู่เยียน เฟิงร่วอู่ก็เล่าถึงภูมิหลังทั้งหมดของนางอย่างตรงไปตรงมา และในขณะเดียวกันก็เล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมู่เยียนด้วยประโยคสั้นๆ เมื่อเห็นการแสดงออกที่เหลือเชื่อของมู่เยียน เฟิงร่วอู่ก็ยิ้มเผื่อนๆ ก่อนจะกล่าวด้วยสีหน้าที่ทำอะไรไม่ถูก

“ไม่ว่าเจ้าจะยอมรับหรือไม่ นี่คือความจริง ซีเออร์กับเหิงเออร์เป็นลูกของเจ้า และคราวนี้เจ้าจะไปที่แคว้นซางหมิง เพื่อไปนำบัวหิมะโลหิตน้ำแข็งมารักษาอาการป่วยของซีเออร์”

มู่เยียนก้มหน้าลง พยายามอย่างเต็มที่เพื่อประมวลผล
สิ่งที่เฟิงร่วอู่พูดในใจที่ละนิด จากนั้นนางก็ปรายตามองไปยัง
มู่โมเหิงที่ยืนอยู่ข้างๆ เฟิงร่วอู่ด้วยสีหน้าประหลาดราวกับว่าเขา
ทำอะไรผิด เมื่อเห็นว่าเขามองนางด้วยสายตาน้อยเนื้อต่ำใจ
หัวใจที่เย็นชาของมู่เยียนก็มีกระแสน้ำอุ่นไหลผ่านอย่างช้าๆ

“บัวหิมะโลหิตน้ำแข็งถูกนำกลับมาแล้ว อยู่กับถั่งห่วย
มู่หรงจื่อเซวียนก็ตายต่อหน้าข้าเช่นกัน” มู่เยียนเงยหน้าขึ้น
นางพูดออกมาอย่างหน้าตาเฉย

เฟิงร่วอู่กัดริมฝีปากล่างของนางค้างไว้ครู่หนึ่ง
มู่หรงจื่อเซวียนตายไปนานแล้วไม่ใช่หรือ และเกิดขึ้นก่อนที่
มู่เยียนจะสูญเสียความทรงจำไป ตัวเองยังไม่ได้พูดถึงการตาย
ของมู่หรงจื่อเซวียนกับมู่เยียนด้วยซ้ำ นางจะพูดอย่างนั้น
ได้อย่างไร หรือว่า...

เฟิงร่วอู่พยายามสะกดความไม่สบายใจไว้ นางข้าม
คำถามนี้ไปดื้อๆ เพราะไม่อยากรหาคำตอบในตอนนี้

“เมื่อมู่หรงจื่อเซวียนตาย คนตระกูลมู่หรงย่อมไม่อยู่นิ่ง
แน่”

เฟิงร่วอู่ถอนหายใจอย่างหนัก นางลุกขึ้นยืน ก่อนจะตอบ
ไหล่ของมู่เยียน พลังพูดอย่างเป็นกังวลว่า “ข้าได้ยินจาก
ชื่อเหยี่ยวว่า ตระกูลมู่หรงเริ่มมีความเคลื่อนไหวแล้ว คิดว่าอีก
ไม่กี่ครั้งเดือน พวกเขาจะต้องลงมือแน่นอน”

หลังพูดจบ เฟิงร่วอู่ก็ผลัดมู่โมเหิงที่อยู่ข้างๆ เข้าไปใน
อ้อมแขนของมู่เยียน จากนั้นหันหลังกลับด้วยรอยยิ้มและเดิน
ออกจากห้อง

มู่เยียนนั่งเงียบๆ บนเก้าอี้มองไปยังมู่โมเหิงด้วยแววตา
สับสน สองแม่ลูกจ้องหน้ากันเป็นเวลานาน ก่อนที่มู่โมเหิงจะพูด
ขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เหมือนจะร้องไห้

“ท่านแม่...เหิงเอ๋อร์คิดถึงท่าน”

โดนคำพูดของมู่โมเหิงโจมตีจุดอ่อนในใจ มู่เยียนก็ยิ้ม
ออกมาที่อู่ๆ นางยอมให้มู่โมเหิงเกลือกกลิ้งไปหน้ากับแขนของ
ตัวเองที่ละนิด ยื่นมือเล็กๆ ออกมาจับเสื้อของนาง และพยายาม
อย่างเต็มที่ที่จะปีนขึ้นไปบนตัก เงยหน้าขึ้นอย่างกระตือรือร้น
และขยับให้นางกอดเขา

มู่เยียนหลับตาสงบสติอารมณ์อย่างรวดเร็ว กัดฟันและต่อสู้กับความคิดในใจของตัวเอง นางอุ้มมู่โม่เหิงขึ้น เมื่อมองไปยังใบหน้าของเด็กน้อยที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม มู่เยียนก็ถอนหายใจอย่างจนปัญญา

มู่เยียนยืนขึ้น กอดมู่โม่เหิงและเดินไปข้างเตียง มองลงไปยังมู่โม่ซี เมื่อมองทุกส่วนของเด็กหญิงอย่างระมัดระวัง มู่เยียนก็รู้สึกเจ็บปวดในใจอย่างอธิบายไม่ได้ ความเจ็บปวดนี้รุนแรงยิ่งกว่าตอนที่นางเห็นมู่หรงจื่อเซวียนทรุดตัวลงตรงหน้านางด้วยซ้ำ

มู่เยียนหันกลับมามองคนที่ทยอยเดินเข้ามาที่ละคน บ้างก็รู้จัก บ้างก็ไม่รู้จัก นางเดินกลับไปทีโต๊ะและนั่งลงอย่างรู้สถานการณ์ จากนั้นจึงแสดงท่าทางที่บอกเป็นนัยๆ ว่าสามารถถามคำถามได้โดยตรง พร้อมกับมองไปยังทุกคนนิ่งๆ

เมื่อเข้าไปในห้อง ฟุ่หลิงเทียนมองมู่เยียนที่มีท่าทางแปลกๆ จากนั้นก็ถือกล่องไม้หนักๆ เดินไปหามู่โม่ซีเพื่อตรวจชีพจรของนางและทำการฝังเข็ม หลังจากทำทุกอย่างเสร็จ ฟุ่หลิงเทียนก็เดินมาหามู่เยียนด้วยสีหน้าว่างเปล่า แล้วกล่าวว่า “ต้องการให้ข้าตรวจสอบของท่านหรือไม่”

คำพูดของฟุหลิงเทียนทำให้มู่เยียนแค้นยี้ม นางมอง ฟุหลิงเทียนอย่างดูถูกเหยียดหยาม ก่อนจะพูดอย่างใจเย็นว่า “อยากจะพูดอะไรก็พูดมาเถิด ไม่จำเป็นต้องพูดอ้อมค้อมไร้สาระ กับข้า”

ฟุหลิงเทียนขมวดคิ้ว สีหน้าท่าทางเปลี่ยนไปทันที หลังจากที่มีมู่เยียนกล่าวจบ มองไปยังคนอื่นรอบข้างด้วยแววตา สงสัย ฟุหลิงเทียนไม่อยากจะเชื่อเลย มู่เยียนลืมนัดดีไปแล้ว จริงๆ กระนั้นหรือ แต่หลังจากคิดดูอีกครั้ง ไม่ว่านางจะทำได้ หรือไม่ แต่ท่าทางดูถูกเหยียดหยามที่มีมู่เยียนมองคนอื่นนั้น ไม่สามารถเสแสร้งทำได้ ซึ่งนั่นเป็นนิสัยที่ไม่ดีที่ต่อให้ตาย ไปแล้ว มู่เยียนก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อนึกได้ดังนี้ ฟุหลิงเทียนก็รู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย

“ก็ดี ข้าจะพูดตามตรง” ฟุหลิงเทียนพยักหน้า มองไป รอบๆ และโบกมือให้คนอื่นนั่งลงเช่นกัน ทุกคนนั่งล้อมเป็น วงกลมรอบโต๊ะ ฟุหลิงเทียนพูดซ้ำๆ ด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“ฮ่องเต้ไม่ได้อยู่ในวังนานแล้ว แม้ชื่อเหยียจะปลอมตัว เป็นฮ่องเต้อยู่ตอนนี้ แต่ความจริงที่ว่า 'ฮ่องเต้' ไม่เข้าประชุม ในตอนเช้า ได้เริ่มทำให้ขุนนางหลายคนไม่พอใจ ประกอบกับ

สงครามระหว่างแคว้นอิเซวียนกับแคว้นซางหมิง ขุนนางบางคน
ที่แต่เดิมเคยมีอคติต่อฮองเต้และมีเจตนาชั่วร้าย จะฉวยโอกาส
ทำเรื่องร้ายในยามนี้”

หลังพูดจบด้วยสีหน้าหนักใจ ฟุหลิงเทียนก็เงยบ ก่อนจะ
มองตรงไปยังมู่เยียน สบสายตากับมู่เยียนที่มองมาที่เขาตลอด

เมื่อเห็นฟุหลิงเทียนมองมาที่ตัวเอง มู่เยียนก็ถามด้วย
รอยยิ้มว่า “แล้ว...เจ้าต้องการมาปรึกษาข้า ว่าจะจัดการกับ
ตระกูลมู่หรอย่างไรรึเช่นนั้นหรือ”

บทที่ 369 ความทะเยอทะยานของมู่เยียน

ความเฉลียวฉลาดของมู่เยียนทำให้ฟู่หลิงเทียนถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ไม่คาดคิดมาก่อนว่าเขาแค่เอ่ยประโยคเช่นนี้มาอย่างสบายๆ แต่นางกลับคาดเดาจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาได้ว่าเป็นตระกูลมู่หรง เป็นอีกครั้งที่เขาบอกตัวเองจากกันឹងของหัวใจว่าอย่าประเมินสตรีผู้นี้ต่ำไป ฟู่หลิงเทียนพยักหน้าน้อยๆ และพูดว่า “ถูกต้อง หมายความว่าเช่นนั้น”

จากนั้นเขาก็กวาดสายตามองไปยังทุกคนในห้อง ฟู่หลิงเทียนยิ้มด้วยดวงตาระยิบระยับ และพูดต่อว่า “คนในห้องตอนนี้ ข้าถือว่าพวกเจ้าเป็นคนกันเองแล้ว ทุกคนรู้ว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุดของพวกเราและแคว้นอี่เซวียน ตอนนี้ฮ่อตั้งอยู่ในแคว้นซางหมิง ดังนั้นเรื่องทั้งหลาย พวกเราต้องแก้ไขด้วยตัวเอง ทุกคนคงเคยได้ยินเกี่ยวกับสถานะและความแข็งแกร่งของตระกูลมู่หรงมาแล้ว หากตระกูลมู่หรงคิดจะทำอะไรจริงๆ คงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเรา”

มู่เยียนมองฟู่หลิงเทียนอย่างตั้งใจ ยกมือข้างหนึ่งขึ้น
ทำคาง ฟังฟู่หลิงเทียนพูดไปพลาง นึกถึงฉากที่มู่หรงจื่อเซวียน
เสียชีวิตไปพลาง หลังจากตรึงตรองอย่างใจเย็นอยู่นาน เมื่อ
มู่เยียนพบว่าสายตาของทุกคนกำลังจับจ้องมาที่นาง มู่เยียนก็
ยิ้มออกมาทันที

“ที่พูดมามากมาย ข้างกลับไม่เข้าใจจุดประสงค์ที่พวกเจ้า
มาหาข้า ข้าคงขอผ่าน ข้าจำอะไรไม่ได้เลย ดังนั้นต่อให้พวกเจ้า
ต้องการให้ข้าช่วยวางแผน ข้าก็คงพูดอะไรไม่ได้มากนัก แต่ข้า
คิดว่า พวกเจ้าทุกคนรู้ว่าต้องทำอะไร และพวกเจ้าทุกคนรู้ว่าจะ
ทำอย่างไร”

มู่เยียนกอดอก มองไปยังชายหญิงที่อยู่ข้างหน้าด้วย
รอยยิ้มบางๆ มองไปยังใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยของพวกเขานาง มอง
สายตาที่ทุกคนมองมาที่นาง มู่เยียนยิ้มเอื่อยๆ และพูดว่า “พวก
เจ้าทั้งหมดเป็นคนของเซี่ยอี้เฟิง ต่างก็เป็นศัตรูของตระกูลมู่หรง
เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรู มีเพียงสองผลลัพธ์เท่านั้น ไม่พวกเขา
ตาย พวกเจ้าก็ตาย ดังนั้นข้าบอกได้อย่างเดียวว่า หากเจ้า
ต้องการโจมตี ต้องทำโดยเร็วที่สุด ต้องไร้ความปรานี และต้อง
ทำลายพวกเขาทุกวิถีทาง มิฉะนั้นหากขึ้นปล่อยให้ศัตรูฟื้น
อำนาจ ย่อมเป็นสิ่งที่เลวร้ายอย่างคาดไม่ถึง แม้แต่สุนัขจรจัด

ยังมีโทษะ นับประสาอะไรกับตระกูลมู่หรงที่พวกเขาไม่ใช่สุนัข
จรจัดอย่างแน่นอน”

หลังจากตั้งใจฟังคำพูดของมู่เยียนจนจบแล้ว เฟิงร่วอู่ซึ่ง
นั่งถัดจากมู่เยียนก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา แม้ว่านางจะสูญเสีย
ความทรงจำไป แต่นางก็ยังคงเป็นมู่เยียนคนเดิม ท่วงท่าดูนที่
ออกมาจากตัวนางไม่มีผู้ใดเทียบได้ ในตอนนี้สำหรับมู่เยียนแล้ว
สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการบอกให้นางรู้ว่าอำนาจของตระกูลมู่หรง
อยู่ที่ใด หากบอกมู่เยียนทุกอย่าง เฟิงร่วอู่เชื่อว่ามู่เยียนจะคิดวิธี
แก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว

เฟิงร่วอู่เลียริมฝีปากล่างของตัวเอง เริ่มพูดกับมู่เยียนว่า
“ร้านค้าของตระกูลมู่หรงมีอยู่ทั่วแคว้น ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร
ผ้าทอ ไบชา หรือแม้แต่อุตสาหกรรมอื่นๆ ล้วนเกี่ยวข้องกับ
ตระกูลมู่หรงทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น ผู้อาวุโสแห่งตระกูลมู่หรง
อวิ้นชิงซาน ซึ่งเป็นท่านยาของมู่หรงจือเซวียน ก็เป็นหนึ่งใน
ผู้อาวุโสไม่กี่คนในยุทธภพ เป็นผู้นำของหมอเทวดาตระกูลโม
มีชื่อเสียงและมีมือการรักษาก็ไม่มีผู้ใดเทียบได้ เยียนเอ๋อร์
เจ้าคิดว่าควรทำอย่างไร”

“เจ้าหมายความว่าทรัพยากรทางการเงินของตระกูลมู่หร่งนั้นแข็งแกร่งมาก กล่าวอีกนัยหนึ่งคือพวกเขามีอิทธิพลอย่างมากในแคว้นนี้ หากตระกูลมู่หร่งปิดร้านเหล่านี้อาจมีคนจำนวนมากในแคว้นนี้เสียชีวิตต้องอดอยากปากแห้ง ไม่มีอาหารกินใส่หรือไม่ว่าง”

มู่เยียนหรือตาเล็กน้อย มองตรงไปที่เฟิงร่วอู่ หลังเห็นเฟิงร่วอู่พยักหน้ายืนยัน นางก็เลิกคิดด้วยรอยยิ้ม และกล่าวต่อ “เรื่องประเภทนี้มีทั้งดีและร้าย ขึ้นเนื้อติดมันขึ้นโตเช่นนี้ หากไม่กินก็น่าเสียดายเกินไป”

กินลงไป...เช่นนั้นหรือ

ทุกคนที่ตั้งใจฟังการสนทนาระหว่างมู่เยียนกับเฟิงร่วอู่ เมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายของมู่เยียนก็ตัวแข็งไปชั่วขณะ ต่างมองหน้ากันเล็กน้อย และในที่สุด ฟุหลิงเทียนก็ถามว่า

“ท่านคงไม่ได้คิดจะเอาของทั้งหมดของตระกูลมู่หร่งมาไว้ในมือของพวกเขากระมัง”

มู่เยียนสบตากับฟุหลิงเทียนที่มองนางด้วยสายตาขุ่นมัว และประหลาดใจ ก่อนจะพยักหน้าด้วยรอยยิ้มอย่างตรงไป

ตรงมา และตอบว่า “เหตุใดจะไม่ได้เล่า หากพวกเจ้ามีกำลังคนเพียงพอ นี่ก็เป็นทางเลือกที่ดีมาก ถึงอย่างไรข้าคิดว่าเซียอี้เฟิงก็ต้องการกำจัดตระกูลมู่หรงให้สิ้นซากเช่นกัน น้ำปยุที่อุดมสมบูรณ์จะปล่อยให้ไหลเข้าหาผู้อื่นได้อย่างไร หากสามารถนำทรัพย์สินของตระกูลมู่หรงที่มีอยู่มากมายมาได้ ข้าคิดว่าคงเป็นเรื่องยากมากสำหรับผู้ใดก็ตามที่จะคิดจะกบฏ ต่อให้คิด ก็คงไม่มีผู้ใดกล้าฝืนผลามลงมือ”

ทั้งห้องเงียบกริบ แผนการอันกล้าหาญของมู่เยียนทำให้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นฟู่หลิงเทีย เฟิงร่วอู่ เหลียงเยียนเออร์ ซือเหยียนฉีเฮยฉู่ และอินปิงเจิน ต่างก็รู้สึกหวาดกลัว พวกเขาเข้าใจว่ามู่เยียนหมายถึงอะไร นางต้องการวางแผนที่จะสังหารคนในตระกูลมู่หรง และฉกฉวยทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้ชื่อตระกูลมู่หรง แต่เรื่องเช่นนี้กลับพูดง่ายแต่ทำไม่ง่ายเลย...

มู่เยียนมองทุกคนที่เงียบงันไป ก่อนจะพูดต่อว่า “สำหรับอวิ้นชิงซานนั้น ข้ากลับคิดว่าจัดการได้ยากกว่าการจัดการกับทรัพย์สินของตระกูลมู่หรง เพราะอย่างที่พวกเจ้าพูด อวิ้นชิงซานเป็นผู้อาวุโส มีความสำคัญมากและเป็นที่นับถืออย่างสูงในยุทธภพ ซึ่งคนเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากตระกูลที่มีชื่อเสียงมากมาย ตระกูลเหล่านั้นอาจไม่เยียม

ยุทธ์เท่าพวกเจ้า หรือไม่มีสติปัญญาเท่าพวกเจ้า แต่พวกเขา
ย่อมต้องมีข้อเด่น นั่นคือมีความน่าดึงดูดใจ และย่อมมีจำนวน
คนมาก หากทุกพรรคทุกสำนักรวมเป็นหนึ่ง นั่นก็ถือเป็น
จำนวนมหาศาลที่ประเมินค่าไม่ได้แน่นอน”

“ลูกพี่ ท่านมีวิธีถ่วงเงินทั้งหมดจากตระกูลมู่หรงแล้ว
ใช้ไหม ท่านเฉลียวฉลาดปานนี้ ต้องคิดอะไรได้แล้วใช้หรือไม่”
ซือเหยียนมองไปที่มู่เหยียนด้วยใบหน้าที่มีความสุข ไม่สนใจสีหน้า
จนใจของคนอื่น เขาเอาแต่มองไปที่มู่เหยียนอย่างตั้งใจ แล้วพูด
เสียงดัง “มีวิธีอะไรก็บอกพวกเราหน่อย!”

มู่เหยียนมองชายผู้นี้ที่เรียกตัวเองว่าลูกพี่ด้วยความสนใจ
และหลังจากมองอย่างพิถีพิถันแล้ว นางก็พยักหน้าและ
กล่าวโดยไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า “กิจการของตระกูลมู่หรงใหญ่มาก
เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีคู่แข่งริษยา เรียกทุกคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม
ของตระกูลมู่หรงมารวมกันและหารือกับพวกเขาถึงวิธีการเอา
ชนะตระกูลมู่หรง ข้าคิดว่าคนเหล่านี้ยินดีที่จะช่วยเหลือแน่นอน
ประการแรก พวกเขากลับบ้านของฮ่องเต้ และประการที่สอง
สิ่งนี้ได้เติมเต็มความปรารถนาตลอดหลายปีของพวกเขา
เป็นระยะเวลานานแล้วที่ไม่สามารถเอาชนะศัตรูได้ เมื่อใดที่มี
โอกาสกำจัดศัตรูให้ถึงแก่ชีวิตได้ แม้จะไม่เกิดประโยชน์อะไร

คนเหล่านี้ก็ยินดีที่จะทำ เพราะนี่คือจิตใจของมนุษย์ สำหรับ
อวินซึ่งงานที่เกี่ยวข้องกับยุทธภพ เข้าคิดว่าพวกเราคอยนั่งดู
เสียสู้กันจะดีกว่า ปล่อยให้พวกเขาสู้กันภายในก็พอ สุนัขกัดกัน
ดูน่าสนุกดี พวกเราคอยดูปาหี่ แล้วกอบโกยผลประโยชน์จาก
พวกเขา เมื่อพวกเขาจวนจะฆ่ากันตายแล้ว พวกเราค่อยส่งคน
ไปเก็บงาน ไม่ดีกว่าหรือ”

ดบอຍາບ

บทที่ 370 ผู้ช่วย

วิธีการของมู่เยียนทำให้ดวงตาของทุกคนเป็นประกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมู่เยียนพูดคำว่า ‘นั่งดูเสียสักกัน’ แผนการบางอย่างปรากฏขึ้นในใจของหลายคนไม่มากนักน้อยถึงอย่างไรคนที่อยู่ตรงนั้นก็ไม่ได้คิดว่าพวกตนเป็นคนดี ดังนั้นสำหรับพวกเขาแล้ว เรื่องการยุให้ร่ำดำให้ร่ำจึงเป็นวิธีที่ค่อนข้างเป็นไปได้

มู่เยียนนั่งอยู่บนที่นั่ง มองสีหน้าของทุกคนเจิบๆ ก่อนจะอมยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า “ข้าได้แสดงความคิดของข้าแล้ว ที่เหลือจะทำอะไรก็ขึ้นอยู่กับพวกเจ้า ข้าจะไปพักผ่อนแล้ว เชิญตามสบาย”

หลังพูดจบ มู่เยียนก็โบกมือให้มู่โมเหิงที่อยู่ข้างๆ อย่างเชื่องช้า เขาลุกขึ้นอย่างดีอกดีใจ ก่อนจะออกจากห้องไปทันที

“พวกเจ้าคุยกันไปก่อน ข้าจะออกไปข้างนอกสักครู่” เฟิงร่วอู่มองมู่เยียนที่กำลังจะออกไป จากนั้นรีบลุกขึ้นและเดินตามไป

เมื่อรู้สึกถึงผีเท้าที่ตามมาของเฟิงร่วอู่ มู่เยียนก็หยุดเดิน ก่อนจะหันไปมองเฟิงร่วอู่ซ้ำๆ นางขมวดคิ้วเล็กน้อยและถามว่า “มีอะไรหรือ”

“ไม่มีอะไร แต่ไม่ได้คุยกับเจ้านานแล้ว” เฟิงร่วอู่เดินเข้าไปหา มู่เยียน เอื้อมมือไปบีบแก้มมู่โมเหิงที่อยู่ในอ้อมแขนของ มู่เยียน แล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับนางพลางกล่าวว่า “ไปเดินเล่นที่อุทยานหลวงกันเถิด ข้ายังมีอีกหลายเรื่องที่ยากจะบอกเจ้า”

มู่เยียนผงกศีรษะ เดินตามหลังเฟิงร่วอู่ไปยังอุทยานหลวง นั่งอยู่ในศาลาทำมกลางหมู่มณฑลดอกไม้ ลมเย็นพัดปะทะใบหน้า ทำให้อารมณ์ของนางสงบลงเล็กน้อย

หลังจากที่ทั้งสองนั่งลงดีแล้ว นางกำนัลที่ตามมาก็นำผลไม้และของว่างมาให้ เฟิงร่วอู่ให้นางกำนัลเหล่านี้ออกไปก่อนจะมองไปที่มู่เยียนด้วยดวงตาที่สั่นไหว และถามด้วยเสียงแผ่วต่ำ “เยียนเอ๋อร์ ที่เจ้าบอกว่ามู่หรงจื่อเซวียนตายแล้ว เขาตายเมื่อใด”

“เมื่อไม่กี่วันก่อน ตอนที่ข้ากลับมาจากแคว้นซางหมิง”
เมื่อเห็นสีหน้าของเฟิงร่วอู่ผิดปกติ มู่เยียนจึงถามกลับด้วยความ
สับสน “เกิดอะไรขึ้น”

“มู่หรงจื่อเซวียนตายไปก่อนหน้านี้แล้ว เขาจะกลับมามี
ชีวิตอีกครั้งได้อย่างไร” เฟิงร่วอู่กัดริมฝีปากล่างของตัวเองด้วย
ความสับสน ก่อนจะพึมพำกับตัวเอง

“หรือว่าเซี่ยอี้เฟิงรู้ว่ามู่หรงจื่อเซวียนแท้จริงตายตั้งแต่แรก
แล้ว นั่นเป็นเหตุผลที่เขาไปจัดการที่แคว้นซางหมิงด้วยตัวเอง”

หลังจากเงียบไปนาน เฟิงร่วอู่ก็ถอนหายใจอย่างอ่อนแรง
อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เกรงว่าครานี้มู่หรงจื่อเซวียน
คงจะไม่กลับมามีชีวิตอีกครั้งแล้ว เพราะเซี่ยอี้เฟิงจะไม่มีวัน
ปล่อยให้ศัตรูหลุดรอดไปภายใต้จมูกของเขาเด็ดขาด

มู่หรงจื่อเซวียนหนีไปแล้วครั้งหนึ่ง เซี่ยอี้เฟิงผู้เย่อหยิ่ง
เข้ากระดูกดำไม่มีทางปล่อยให้เขาหลบหนีเป็นหนที่สองแน่

เฟิงร่วอู่ก้มหน้าลง เอาแต่คิดถึงมู่หรงจื่อเซวียน ทันใด
นั้น สายตาของเฟิงร่วอู่ก็พลันชะงัก ตัวแข็งทื่อ รีบเงยหน้าขึ้น

มองมู่เยียนทันที แต่ท่าทางที่อุ้มมูโม่เหิงอย่างสบายอารมณ์
ทอดสายตามองไปไกล ทำให้เฟิงร่วอู่ตกตะลึงโดยไม่รู้ตัว

“เยียนเอ๋อร์...”

“หือ...” เมื่อได้ยินเสียงของเฟิงร่วอู่ มู่เยียนก็หันหน้าไป
สบตากับนางด้วยความสงสัย “มีอะไรหรือ”

เมื่อเห็นท่าทางของมู่เยียน เฟิงร่วอู่ไม่ได้พูดอะไร แต่ยืน
ขึ้นอย่างระมัดระวัง และเดินไปหามู่เยียนทันที

ปฏิกิริยาของมู่เยียนทำให้เฟิงร่วอู่รู้สึกแปลกใจมาก
เฟิงร่วอู่แหว่เสียงคนที่กำลังมุ่งหน้ามาหาพวกนางโดยอาศัย
กำลังภายใน ความเร็วนั้นเร็วมาก และนางไม่คุ้นเคยกับเสียง
ฝีเท้านั้น ในสถานการณ์เช่นนี้ โดยปกติแล้วมู่เยียนจะรู้ก่อนนาง
และระแวงระวังมากกว่านาง แต่ตอนนี้มู่เยียนดูเหมือนจะไม่ได้
ค้นพบอะไรเลย ต้องมีอะไรผิดปกติอย่างแน่นอน

ท่าทางของเฟิงร่วอู่ทำให้มู่เยียนตื่นตัว นางลุกขึ้นจาก
ม้านั่งหิน กวาดสายตามองไปรอบๆ กระชับอ้อมแขนที่กอด
มูโม่เหิงให้แน่นขึ้นเล็กน้อย

ซึ่งเป็นไปตามคาดของทั้งสอง หลังจากนั้นไม่นาน ชายหญิงคู่หนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า เมื่อเห็นคนสองคนในศาลาจากระยะไกล ชายและหญิงวัยกลางคนก็ชำเลืองมองหน้ากัน จากนั้นก็เดินช้าๆ ตรงเข้าไปหามู่เยียนกับเฟิงร่วอู่

“พวกท่านเป็นผู้ใด มาที่นี่มีจุดประสงค์อะไร” เฟิงร่วอู่ออกมายืนขวางหน้ามู่เยียน ก่อนจะมองไปที่คนตรงหน้าด้วยสายตาอาฆาต และถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“มาที่นี่เพราะคนที่อยู่ข้างหลังพวกเจ้า” ชายผู้นั้นระบุจุดประสงค์อย่างชัดเจนด้วยเสียงแผ่วเบา

“ขวางทางก็ไร้ประโยชน์ นางถูกขับปล่อยกุ่พิษเข้าไปในร่างของนางแล้ว หากขำต้องการทำอะไร คงไม่รอจนถึงตอนนี้”

“กุ่หรือ!” เฟิงร่วอู่มองชายที่พูดด้วยความตื่นตระหนก

มู่เยียนโดนกุ่อีกแล้วกระนั้นหรือ

เฟิงร่วอู่ส่ายหน้าอย่างเอือมเย็น พูดด้วยความเย้ยหยัน “เป็นไปไม่ได้ หากเยียนเอ๋อร์กู่ถูกกุ่พิษ คนของพวกเราจะไม่ตรวจพบได้อย่างไร”

“ตอนที่ข้าเล่นกู่ นางยังไม่เกิดด้วยซ้ำ” คำพูดของเฟิงร่วอู่ทำให้ชายคนนั้นแค้นยิ่งมึน รู้ว่าบุคคลที่เฟิงร่วอู่กล่าวถึงคือเหลียงเยียนเออร์ ชายผู้นั้นยังคงพูดต่อไปภายใต้สายตาที่งุนงงของเฟิงร่วอู่

“ข้าคือเหลียงจิวหฺราน พ่อของเหลียงเยียนเออร์”

คำพูดของเหลียงจิวหฺราน ทำให้เฟิงร่วอู่ผ่นคลายลงเล็กน้อย แต่พอนึกถึงคำพูดของเขาเมื่อครู่ ว่าเขามาหาหมู่เยียนเฟิงร่วอู่ก็ตั้งสติอีกครั้ง ก่อนจะจ้องไปยังคนสองคนตรงหน้าโดยไม่ละสายตา

“แม่นางอย่างกังวลไปเลย พวกเรามาที่นี่ตามคำสั่งของฝ่าบาท นอกจากนี้ หากพวกเราสองสามีภรรยาร่วมมือกันต่อสู้กับเจ้าคนเดียว คงไม่เหนือบ่ากว่าแรงนักหรอก หรือเจ้าคิดว่าฮองเฮาที่สูญเสียกำลังภายในที่อยู่ข้างหลังเจ้าจะช่วยอะไรเจ้าได้”

โจวโยวจุ่มองไปที่เฟิงร่วอู่ด้วยรอยยิ้มละไม และพูดซ้ำๆ “พวกเรามาที่นี่เพื่อช่วยเจ้า”

สูญเสียกำลังภายในหรือ!

คำพูดของโจวโยวจู่ทำให้เฟิงร่วอู่แทบจะยอมรับไม่ได้ แต่คำพูดถัดมาของโจวโยวจู่กลับทำให้เฟิงร่วอู่หมดหนทาง “ว่ากันว่าเด็กจากตระกูลมู่หรงเป็นคนทำ”

เฟิงร่วอู่นึกถึงสภาพของมู่เยียนในตอนนี จากนั้นก็มองไปที่ชายหญิงที่อยู่ตรงหน้า แต่ยังคงไม่สามารถลดการป้องกันลงได้ นางเฝ้ามู่เยียนตลอดเวลา เมื่อเฟิงร่วอู่พาทั้งคู่ไปหาเหลิ่งเยียนเอ๋อร์ และเห็นเหลิ่งเยียนเอ๋อร์เรียกพวกเขาว่า ท่านพ่อท่านแม่ด้วยสีหน้าประหลาดใจ หัวใจของเฟิงร่วอู่ที่เหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้ายก็ค่อยๆ สงบลง

“ท่านแม่ เหตุใดพวกท่านถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

เหลิ่งเยียนเอ๋อร์เดินไปหาโจวโยวจู่ด้วยท่าทางประหม่า ซ้ำเลื่องมองไปยังเหลิ่งจิวหฺรานที่มองตาเขียวและยังคงนั่งเงิบตลอดเวลา แล้วถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ”

“ปัญหาที่พวกเจ้าก่อขึ้นยังไม่เพียงพออีกหรือ” เหลิ่งจิวหฺรานตอบกลับเหลิ่งเยียนเอ๋อร์ด้วยน้ำเสียงเย็นชา พลังมองสำรวจคนหนุ่มสาวที่อยู่ข้างหน้าเขา หลังจากที โจวโยวจู่กระตุกชายเสื้อเขาเบาๆ เหลิ่งจิวหฺรานก็ถอนหายใจ

หนักๆ และกล่าวด้วยสีหน้าถมึงทึง “พวกเรามาที่นี่เพื่อช่วยพวกเจ้าจัดการกับตระกูลมู่หรง”

“จริงหรือ!” เหลิงเยียนเอ๋อर्मองเหลิงจิวหรงด้วยสายตาไม่เชื่อ แต่หลังจากเห็นบิดามารดาพยักหน้า นางก็ยิ้มอย่างมีความสุข แต่แล้วรอยยิ้มของเหลิงเยียนเอ๋อก็พลันค้างเติ่งที่มุมปาก

ท่านพ่อท่านแม่อยู่ข้างอินปิงเงินกับมู่หรงจื่อเซวียนมาก่อนไม่ใช่หรอกหรือ จู่ๆ พวกเขาจะมาที่นี่ แล้วบอกว่าต้องการช่วยพวกนางได้อย่างไรกัน

บทที่ 371 อูบายจำเป็น

เหลียงจัวหฺรานจับตามองเหลียงเยียนเอ๋อร์ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อเขาสังเกตเห็นว่ามีบางอย่างผิดปกติกับสีหน้าท่าทางของเหลียงเยียนเอ๋อร์ เหลียงจัวหฺรานย่อมรู้ได้ทันทีว่าบุตรสาวของเขากำลังคิดอะไรอยู่ เมื่อนึกถึงเหตุผลที่เขาปรากฏตัวที่นี่ นัยน์ตาของเขาก็มีดม่น รู้สึกอึดอัดใจอย่างเสียมิได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า สาเหตุที่เหลียงจัวหฺรานสองสามีภรรยาอยู่ข้างอินปิงเงินกับมู่หฺรงจื่อเซวียนในตอนแรกนั้นเพราะอะไร ซึ่งไม่มีเหตุผลอื่น แต่เพราะอยู่ในแคว้นซางหมิง พวกเขาต้องทำเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้นตระกูลเหลียงยังเป็นที่รู้จักกันดีในแคว้นซางหมิงว่าเป็นตระกูลใหญ่ หากพวกเขาเป็นศัตรูกับแคว้นของตัวเองจริงๆ พวกเขาจะถูกตราหน้าต่ำประจานจากผู้คนตั้งเท่าใด ชื่อเสียงที่ตระกูลเหลียงสั่งสมมาหลายปีเหลียงจัวหฺรานไม่สามารถปล่อยให้ถูกทำลายด้วยมือของเขาเอง

แต่ด้วยการปรากฏตัวของมูเยียนกับเซียอี้เฟิงติดๆ กัน ทำให้แคว้นซางหมิงตกอยู่ในอันตราย จนถึงทุกวันนี้ เหลืองจิวหฺรานยังจำสิ่งที่เซียอี้เฟิงพูดเมื่อตอนที่ได้พบกันครั้งแรก

เซียอี้เฟิงบอกว่าแคว้นซางหมิงถูกกำหนดให้เป็น ทรัพย์สินของเขา และเพื่อเห็นแก่หน้าของเหลิ่งเยียนเอ๋อร์ เขาสามารถปล่อยตระกูลเหลิ่งให้อยู่รอดได้ แต่เงื่อนไขคือ เหลืองจิวหฺรานกับโจวโยวจู่จะต้องช่วยเขาเอาชนะตระกูลมู่หฺรง มิฉะนั้น ไม่เพียงแต่เขาจะไม่ให้หนทางรอดแก่ตระกูลเหลิ่ง ต่อให้เป็นเหลิ่งเยียนเอ๋อร์ เขาก็ไม่อาจรับประกันว่าจะไม่ฆ่านาง

อยู่ใต้ชายคาบ้านผู้อื่น จำเป็นต้องก้มศีรษะ

แม้ตระกูลเหลิ่งจะมีกำลังเป็นของตัวเอง แต่ เหลืองจิวหฺรานรู้ดีว่ากำลังของพวกเขาเทียบไม่ได้กับกองทหาร นับพันของแคว้นอีเซวียน ยิ่งไปกว่านั้น ลูกสาวของเขาที่ ชอบสร้างปัญหาอยู่เสมอก็ยังอยู่ข้างเซียอี้เฟิงจนสุดจิตสุดใจ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของตัวเองและชีวิตของลูกสาว เหลืองจิวหฺรานจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับเงื่อนไข ของเซียอี้เฟิง และได้ปรากฏตัวขึ้นที่นี่

เหลียงเยียนเออร์ไม่ได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงใน
สีหน้าของเหลียงจิวหฺราน นางหันไปมองโจวโยวจู่ แล้วถามตรงๆ
ว่า “ท่านแม่ พวกท่านมาที่นี่ด้วยเหตุใดเจ้าคะ”

โจวโยวจู่ยิ้มกระดาก ไม่พูดอะไร แต่มู่เยียนกลับสังเกตเห็น
เห็นความผิดปกติของเหลียงจิวหฺรานกับโจวโยวจู่

มู่เยียนไม่สนใจที่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในครอบครัวของผู้ใด
นางเพียงหรีดตาลงเล็กน้อย จากนั้นก็ขัดจังหวะการสนทนาของ
พวกเขา และถามเบาๆ “พวกท่านเพิ่งบอกว่า ปล่อยกู่พิชใส่ข้า
ใช่หรือไม่”

คำพูดของมู่เยียนทำให้เหลียงเยียนเออร์ตกตะลึง นาง
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว เหลียงเยียนเออร์ขมวดคิ้วและมองไปยัง
บิดามารดาที่อยู่เบื้องหน้านางและถามด้วยความตกใจ

“จริงหรือ...”

เมื่อเผชิญกับคำถามจากมู่เยียนกับเหลียงเยียนเออร์
เหลียงจิวหฺรานก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เขาหยิบกล่องไม้จันทน์ออกมา
จากอกของเขา จากนั้นก็ฆ่าแมลงสีดำที่อยู่ข้างใน ก่อนจะตอบ

ว่า “เป็นเพียงวิธีจำเป็นเท่านั้น กูติดตาม เมื่อกูตัวแม่ตาย กูตัวลูกจะหายไปโดยทันที ไม่ต้องกังวล”

บรรยากาศภายในห้องค่อยๆ ตกอยู่ในความเงียบ มู่เยียนมองไปรอบๆ ทุกคนต่างมีสีหน้าที่แตกต่างกันไป หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางก็เอ่ยทำลายบรรยากาศที่เงียบกริบนี้

“ในเมื่อพวกท่านยอมรับเงื่อนไขของเซียอี้เฟิงแล้ว หมายความว่าตราบเท่าที่ข้าคิดวิธีเอาชนะตระกูลมู่หรงได้ พวกท่านก็จะพยายามช่วยพวกเราอย่างเต็มที่ ใช่หรือไม่”

มู่เยียนยิ้มบางๆ พลังใต้ถ้ามถึงความสงสัยในใจ เมื่อเห็นเหล่านักรบสองสามีภรรยาพยักหน้าด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ นางก็เลิกคิ้วด้วยความพึงพอใจและพูดต่อ “เอาละ พวกท่านไปพักผ่อนก่อน พรุ่งนี้ข้าจะไปพบพวกท่าน”

หลังพูดจบ มู่เยียนก็ขยับตาให้เฟิงรับรู้ ก่อนที่ทั้งคู่จะออกจากห้องไปพร้อมกัน

เมื่อเดินไปยังที่ที่ไม่มีผู้ใดอยู่ มู่เยียนจึงผ่อนคลายร่างกายเล็กน้อย มองเพ็งรัว่อที่อยู่ข้างๆ แล้วถามด้วยเสียงแผ่วเบา “ตระกูลเหลียง มีประวัติความเป็นมาอย่างไร”

“หากกล่าวว่าหมอเวทดาตระกูลโม่ของตระกูลมู่หรงมีชื่อเสียงในด้านการแพทย์ เช่นนั้นตระกูลเหลียงก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านการใช้กู่พิชและยาพิช เยียนเอ๋อร์ เมื่อก่อนที่จะเคยถูกปล่อยกู่ใส่ ก็ได้เหลียงเยียนเอ๋อร์เป็นคนช่วยเจ้ากำจัดออก ดังนั้นข้าจึงเชื่อในความแข็งแกร่งของตระกูลเหลียงของพวกเขา”

เพ็งรัว่อตอบคำถามของมู่เยียนอย่างจริงจัง แล้วถามกลับ “เจ้าคิดจะทำอะไร”

มู่เยียนก็ตรึมฝีปากล่าง หลับตาลงนึกอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง มู่เยียนก็มีแผนคร่าวๆ อยู่ในใจแล้ว

“ก่อนอื่นส่งคนไปสืบ ว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีพ่อค้าคนใดบ้างที่มีความขัดแย้งทางธุรกิจกับตระกูลมู่หรง จากนั้นบอกให้เหลียงจิวหรานนำยาพิชจำนวนมากที่สามารถฆ่าคนได้ในชั่วข้ามคืน แต่ไม่ถูกตรวจพบได้ง่ายมาให้ บอกเขาว่าอย่าเอา

พวกสารหนูมาหลอกข้า แต่หากจะใช้แค่พิษระดับต่ำ ข้าก็ไม่ต้องการให้พวกเขาลงมือเอง”

คำพูดของมู่เยียนทำให้เฟิงรัวอยู่ตกใจ นางเบิกตากว้าง ก่อนจะมองไปยังมู่เยียนอย่างลึกลับ และถามอย่างระมัดระวัง “เจ้าต้องการใช้พิษนี้กับตระกูลมู่หรงเช่นนั้นหรือ”

“ถูกต้อง ในเมื่อเลือกจะทำแล้ว จะต้องไม่ปล่อยให้รอดชีวิต หากเจ้าแก่ร้านขายของตระกูลมู่หรงทั่วแคว้นถูกฆ่าตายหมดในชั่วข้ามคืน ข้าคิดว่าแม้แต่คนที่ใจเย็นมาก ก็ไม่อาจสะกดข่มอารมณ์ได้ สิ่งที่ข้าต้องการคือให้พวกตระกูลมู่หรงตระหนักถึงวิกฤตก่อน จากนั้นก็รูนวายนับสนจนทำอะไรไม่ถูก อีกอย่าง ข้ายังอยากรู้ว่าระหว่างหมีเหวดดาตระกูลมู่กับยอดฝีมือผู้ใช้พิษมือหนึ่งของใต้หล้า ผู้ใดเก่งกาจผู้ใดอ่อนด้อยกันแน่”

ขณะที่พูดดวงตาของมู่เยียนก็เปล่งประกายด้วยความฉลาดที่ไม่รู้จะเรียกว่าอย่างไร นางสบตากับเฟิงรัวด้วยรอยยิ้มกริ้ม ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ส่วนทางด้านยุทธภพ รอให้เซียอี้เฟิงกลับมาก่อนค่อยตัดสินใจเถิด แคว้นซางหมิงไม่มีเสาหลักมู่หรงจื่อเซวียนก็ตายแล้ว อินปิงเงินก็ตกอยู่ในมือของเซียอี้เฟิง ข้าคิดว่าเซียอี้เฟิงจะกลับมาในไม่ช้า”

เฟิงร่วอยู่พักหน้าเจียบๆ ยิ้มให้มู่เยียนอย่างพึงพอใจ อาการความจำเสื่อมของมู่เยียนและกำลังภายในที่สลายไป ทำให้เฟิงร่วรู้สึกไม่สบายใจและมีดบาดด้านจริง ๆ เพราะนางมักจะยืนอยู่ข้างหลังมู่เยียน เดินตามหลังมู่เยียนอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อเฟิงร่วรู้ว่ามู่เยียนอาจไม่สามารถเป็นผู้นำนางได้อีกต่อไป นางก็ตื่นตระหนกทันที ทว่าการวิเคราะห์อย่างใจเย็นของมู่เยียนและความสามารถในการหาทางออกอย่างรวดเร็ว ทำให้ความกังวลในใจของเฟิงร่วลดลง

“เป็นเช่นนี้ก็ดี เชีย้อเฟิงก็มีอิทธิพลในยุทธภพเช่นกัน เขาอาจจะรู้ดีกว่าพวกเราว่าควรวางแผนจัดการอวิ้นชิงซานอย่างไร”

เฟิงร่วอยู่สุดลมหายใจเอือกใหญ่อย่างสบายใจ นางบิดเนื้อตัวอย่างเมื่อยขบ แล้วเดินนำมู่เยียนไปที่อื่น ขณะที่เดินก็คอยเล่าเรื่องราวที่มู่เยียนลืมไปแล้ว

หลังเดินไปมาโดยที่ไม่รู้ว่าเดินไปนานเท่าใด ทั้งสองก็หยุดฝีเท้าลงอีกครั้ง มู่เยียนมองไปยังหญิงสาวซึ่งกำลังมองมาที่นางอยู่ไม่ไกล ก่อนจะหันไปมองเฟิงร่วที่อยู่ข้างๆ และถามด้วยความสงสัยว่า “นางคือผู้ใด”

“สาวน้อยอัศจรรย์” รอยยิ้มที่มุมปากของนางแปลก
เล็กน้อย เฟิงร้าว่อมองมู่เยียนอย่างมีเลศนัย และพูดด้วยเสียง
แผ่วเบาว่า “น้องสาวของโจวจื่อเชียน แม้นางจะดูเหมือนเด็ก
แต่นางก็รู้วิชาจู้ไห่ยวที่ร้ายกาจมาก หากเจ้าเอาชนะใจนางได้
นางจะเป็นมือขวาที่ดี”

ดบอ ย า บ

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 8

天价齐妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《天价齐妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

夜凌祁 Ye Ling Xi.

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 8 / 夜凌祁 Ye Ling Xi เขียน : ; ไม้กวานอม จาก แปล : 天价齐妃

— กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์पोเรชันส์, .2568

(1) 442 หน้า.

.1 นวนิยายจีน .I. ไม้กวานอม, ผู้แปล .II. ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์.

ISBN 978-616-18-7545-9